

Arrest

nr. 70 866 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 oktober 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 augustus 2011.

1.3. Op 26 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ouled Tahar, Boukadir, wilayat Chlef. In 2001 zou uw vader naar de Sahara gevlucht zijn omwille van dreigementen van de terroristen. Sinds 2002 zou alle contact verbroken zijn. U zou hierna ingestaan hebben voor de levensonderhoud van de familie. In 2007 zou u door de terroristen bedreigd zijn om hen te vervoegen maar u zou dit altijd uitgesteld hebben. U zou in 2007 besloten hebben het land te verlaten en een paspoort aangevraagd hebben. Op 28 januari 2009 zou u definitief Ouled Tahar verlaten hebben uit schrik gedood te worden door de terroristen omdat u hen niet wil vervoegen. Tevens vreesde u vervolgd te zullen worden door de autoriteiten indien zij u samen met de terroristen in de moskee zouden betrappen. U zou legaal met uw eigen paspoort het land verlaten hebben richting Turkije. U zou vervolgens in februari 2009 in Samos (Griekenland) zijn aangekomen. U zou meer dan anderhalf jaar in Griekenland verbleven hebben zonder er asiel aan te vragen. In oktober 2010 zou u in België zijn aangekomen en op 27 oktober 2010 heeft u hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Zo hebt u uw vrees voor vervolging door de terroristen en de autoriteiten niet aannemelijk gemaakt. U beweert van 2007 tot 2009 door terroristen van Al Qaeda in de moskee van Ouled Tahar te zijn aangesproken om hen te vervoegen om zo uit de armoede te kunnen ontsnappen. U zou telkens gerepliceerd hebben "daarna, daarna, daarna" en dit tot aan uw vertrek op 28 januari 2009 (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 8 en 11). Het is echter weinig geloofwaardig dat bepaalde individuen u gedurende een tijdspanne van zo'n twee jaar zouden lastigvallen met de vraag hen te vervoegen maar u aan de andere kant wel gewoon verder kon leven in Ouled Tahar zonder problemen met hen te ondervinden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Mochten ze er effectief op gebeten zijn dat u zich bij hen zou aansluiten kan er van worden uitgegaan dat ze in de loop van die twee jaar daadwerkelijk demarches zouden hebben ondernomen om dit doel te bereiken. Uw gebrek aan vrees voor vervolging blijkt ook uit het feit dat u, ondanks het feit dat u zich sinds 2007 gevisseerd voelde door de terroristen en u een paspoort had aangevraagd, en dit in 2007 ook hebt bekomen, u nog tot januari 2009 gewacht hebt met uw afreis (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5).

Wat betreft uw vrees voor vervolging ten opzichte van uw autoriteiten dient te worden opgemerkt dat u ook dit aspect van uw asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt. U stelt Algerije te hebben verlaten om te ontkomen aan eventuele vervolging door de autoriteiten indien die u ooit samen met de terroristen in de moskee zouden betrappen of indien ze u erop zouden betrappen dat u banden met hen onderhield (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Vooreerst dient aangestipt dat de door u beweerde bedreigingen (u diende zich bij hen aan te sluiten) uitgaande van deze terroristen niet geloofwaardig werden bevonden waardoor het ook niet geloofwaardig is dat u omwille hiervan problemen met de autoriteiten zou ondervinden. Wat betreft uw vrees ooit door de autoriteiten samen met terroristen in de moskee te zullen worden aangetroffen dient opgemerkt dat dit louter een hypothese is. Daarenboven geeft u zelf toe nooit eerder problemen te hebben gekend met de Algerijnse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, pp. 3-4).

Ook uw vrees om bij terugkeer op de luchthaven onmenselijk te worden behandeld omwille van uw verblijf in het buitenland (gehoorverslag CGVS, p. 11) staat in schril contrast met informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat mensen die asiel in het buitenland hebben aangevraagd niets te vrezen hebben (zie blauwe mapje). Geconfronteerd met deze info wijzigt u uw vrees voor de autoriteiten naar een vrees voor de terroristen die u bij uw terugkeer zullen doden omwille van uw onaangekondigd vertrek nadat u hen beloofd zou hebben hen te vervoegen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Er kan echter, en zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd opgemerkt, geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor de terroristen. Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. In uw Vragenlijst, die samen met u door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingevuld werd ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, hebt u geen enkele allusie gemaakt op het feit dat u sinds 2007 tot aan uw vertrek door terroristen werd lastiggevalen, noch maakte u melding van het feit dat uw vader in 2001 diende te vluchten omwille van bedreigingen door terroristen (zie Vragenlijst dd. 04/01/2011 vraag 3 punt 4 en 5, p. 3). Hierop gewezen vergoelijkt u deze lacunes door te stellen dat de vraag of u problemen had met terroristen niet werd gesteld en dat er u ook niet gevraagd werd waarom uw vader in 2001 vertrokken is (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3 en 4). Deze argumenten bieden geen afdoende verschooning aangezien het aan u als asielzoeker is om dergelijke elementen spontaan te vertellen, te meer u deze feiten nu aanhaalt als de essentie van uw asielmotieven.

Verder dient te worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Algerije eind januari 2009 nog meer dan anderhalf jaar in Griekenland hebt verbleven zonder er asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, pp. 5 en 6). Gevraagd naar de reden hiervoor dient u vooreerst het antwoord schuldig te blijven om dan even later te stellen dat 'er daar niets is en het er u niet aanstond' (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze toch wel zeer laconieke houding stemt niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten. Mocht u effectief een dergelijke vrees koesteren is het niet meer dan logisch dat u zich bij aankomst in Griekenland zou hebben bevraagd naar de mogelijkheden om bescherming te krijgen en de vaststelling dat u dit hebt nagelaten doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees. Bovendien kan er nergens uit uw verklaringen worden afgeleid dat u Griekenland omwille van één van de redenen van de Conventie diende te verlaten. U verliet Griekenland enkel, en zoals reeds werd aangestipt, omwille van socio-economische redenen, namelijk het feit dat er niets is, het land u niet aanstond en u naar België wilde komen om hier te werken (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Tot slot blijkt uit uw verklaringen ten overstaan van de DVZ dat u naar België bent gekomen om hier te komen werken zodat u uw familie kan onderhouden aangezien uw vader het huis verliet in 2001. U verliet Algerije in de hoop hier werk te vinden en zo uw familie financieel te kunnen steunen (zie Vragenlijst dd. 04/01/2011 vraag 3 punt 5, p. 2). Dit door u aangehaalde motief ressorteert niet onder de Conventie van Genève. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, te meer u zelf stelde, en zoals ook reeds werd aangestipt, nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden.

Het door u neergelegde document, namelijk een kopie van uw rijbewijs, biedt enkel een aanwijzing van uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier - is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er dus niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict. De situatie is na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld weer gekalmeerd en de normaliteit is teruggekeerd. Actueel lopen burgers geen specifiek risico.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat ontegensprekelijk blijkt dat hij aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet, zoals gesteld in het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging en mishandelingen in Algerije door leden van Al Qaeda en de autoriteiten. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag van 12 augustus 2011 en stelt dat daaruit onomstotelijk blijkt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging, onmenselijke en vernederende behandeling door de Algerijnse geheime dienst en terroristische groeperingen, waartegen hij geen bescherming kan inroepen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan "dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd (is) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. (...)" en dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staan dat duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Vervolgens

overloopt verzoeker de argumenten van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot stereotype overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en in gebreke is gebleven onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving van de subsidiaire bescherming. Verzoeker vervolgt dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Algerije het risico loopt om onmenselijk of vernederend behandeld te worden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet door de Algerijnse geheime dienst en de terroristische groepering en meent dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Hieruit volgt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt in zijn “verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring”, de Raad de beslissing slechts kan vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn vrees voor vervolging door de terroristen niet aannemelijk heeft gemaakt vermits het weinig geloofwaardig is dat bepaalde individuen hem gedurende een tijdspanne van zo'n twee jaar zouden lastigvallen met de vraag hen te vervoegen maar hij aan de andere kant wel gewoon in Ouled Tahar kon verder leven zonder problemen met hen te ondervinden, ervan kan worden uitgegaan dat deze terroristen, mochten ze er effectief op gebeten zijn dat hij zich bij hen zou aansluiten, in de loop van die twee jaar daadwerkelijk demarches zouden hebben ondernomen om dit doel te bereiken en hij, ondanks het feit dat hij zich sinds 2007 geïsoleerd voelde door deze terroristen en hij een paspoort had aangevraagd en hij dit ook in 2007 heeft bekommen, nog tot januari 2009 gewacht heeft met zijn afreis, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten daar de door hem beweerde bedreigingen uitgaande van terroristen niet geloofwaardig werden bevonden zodat het ook niet geloofwaardig is dat hij omwille hiervan problemen met de autoriteiten zou ondervinden, zijn vrees ooit door de autoriteiten samen met terroristen in de moskee te zullen worden aangetroffen louter een hypothese is en hij daarenboven zelf toegeeft nooit eerder problemen te hebben gekend met de Algerijnse autoriteiten, (iii) zijn vrees om bij terugkeer op de luchthaven onmenselijk te worden behandeld omwille van zijn verblijf in het buitenland in schril contrast staat met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat mensen die asiel in het buitenland hebben aangevraagd niets te vrezen hebben, (iv) hij in zijn vragenlijst ingevuld ter voorbereiding van zijn gehoor op het CGVS geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij sinds 2007 tot aan zijn vertrek door terroristen werd lastiggevallen, noch melding maakte van het feit dat zijn vader in 2001 diende te vluchten omwille van bedreigingen door terroristen en hij geen afdoende verklaring geeft voor deze lacunes, zoals wordt toegelicht, (v) zijn houding, namelijk het niet indienen van een asielaanvraag in Griekenland – waar hij na zijn vertrek uit Algerije eind januari 2009 nog meer dan anderhalf jaar heeft verbleven – louter omdat er daar niets is, het land hem niet aanstond en hij naar België wilde komen om hier te werken, niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben moeten verlaten, (vi) uit zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij naar België is gekomen in de hoop hier werk te vinden en zo zijn familie financieel te kunnen ondersteunen, motief dat niet ressorteert onder de Conventie van Genève, en hij gezien bovenstaande vaststellingen evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een

reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, te meer hij zelf stelde nooit problemen met zijn autoriteiten te hebben ondervonden (vii) de kopie van zijn rijbewijs enkel een aanwijzing biedt van zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat en (viii) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen.

2.5.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal zich zou beperkt hebben tot standaardoverwegingen of stereotype overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 augustus 2011 (CG nr. 1021017), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Betreffende zijn vrees voor vervolging door de terroristen, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte beweert dat *“het zeer bevreemdend dat bepaalde individuen u gedurende een tijdspanne van zo’n twee vijf jaar zouden lastigvallen met de vraag hen te vervoegen maar u aan de andere kant wel gewoon verder kon leven in Ouled Tahar zonder problemen met hen te ondervinden. Mochten ze er effectief op gebeten zijn dat u zich bij hen zou aansluiten kan er van worden uitgegaan dat ze in de loop van die twee jaar daadwerkelijk demarches zouden hebben ondernomen om dit doel te bereiken.”* Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag en meent dat hij duidelijke informatie heeft gegeven dat hij kon ontsnappen aan de bedreiging van de terroristen voordat deze laatsten hun bedreiging konden uitvoeren.

De Raad benadrukt dat het louter verwijzen naar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet dienend is om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Verzoeker gaat met zijn stelling overigens volledig voorbij aan het onderdeel van de motivering waar wordt gesteld dat zijn gebrek aan vrees voor vervolging door de terroristen tevens blijkt uit het feit dat hij, ondanks het feit dat hij zich sinds 2007 geïsoleerd voelde door de terroristen en hij een paspoort had aangevraagd en hij dit ook in 2007 heeft bekomen, nog tot januari 2009 gewacht heeft met zijn afreis. Evenmin voert hij enig verweer tegen de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in zijn vragenlijst ingevuld ter voorbereiding van zijn gehoor op het CGVS geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij sinds 2007 tot aan zijn vertrek door terroristen werd lastiggevallen, noch melding maakte van het feit dat zijn vader in 2001 diende te vluchten omwille van bedreigingen door terroristen en hij geen afdoende verklaring geeft voor deze lacunes. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.2. Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de opmerking dat mensen die asiel in het buitenland hebben aangevraagd niets te vrezen hebben, aantoonde geen rekening te willen houden met de werkelijkheid in het kader van het verhoor bij het Commissariaat-generaal, alwaar hij duidelijk heeft gemaakt dat zijn leven bedreigd zou

zijn door terroristen omwille van zijn onaangekondigd vertrek uit zijn land. Niet alleen toont verzoeker met deze argumentatie niet in het minst aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken zodat de analyse in de bestreden beslissing door de Raad wordt overgenomen, daarenboven blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers bewering dat de terroristen hem zullen doden omwille van zijn onaangekondigd vertrek nadat hij hen beloofd zou hebben hen te vervoegd. De commissaris-generaal oordeelde in dit verband echter terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor de terroristen, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.6.1..

2.6.3. Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoekers houding, namelijk het niet indienen van een asielaanvraag in Griekenland, waar hij na zijn vertrek uit Algerije eind januari 2009 nog meer dan anderhalf jaar heeft verbleven, louter omdat er daar niets is, het land hem niet aanstond en hij naar België wilde komen om hier te werken, niet overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn gedrag tracht te vergoelijken door te stellen dat hij, gezien de vervolging in zijn land van herkomst, bescherming zoekt in een land waar zijn rechten en bescherming gegarandeerd zullen worden en hij daarom België “gekozen heeft”, wijst de Raad erop dat een dergelijk argument, mede gelet op bovenstaande overwegingen, niet ernstig is en dan ook bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard, temeer verzoeker nalaat te verduidelijken waarom een Europees land als Griekenland zijn “rechten en bescherming” niet zou garanderen.

2.6.4. Tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging ten opzichte van zijn autoriteiten daar de door hem beweerde bedreigingen uitgaande van terroristen niet geloofwaardig werden bevonden zodat het ook niet geloofwaardig is dat hij omwille hiervan problemen met de autoriteiten zou ondervinden, zijn vrees ooit door de autoriteiten samen met terroristen in de moskee te zullen worden aangetroffen louter een hypothese is en hij daarenboven zelf toegeeft nooit eerder problemen te hebben gekend met de Algerijnse autoriteiten en (ii) verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij naar België is gekomen in de hoop hier werk te vinden en zo zijn familie financieel te kunnen ondersteunen en dit motief niet ressorteert onder de Conventie van Genève, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd zodat ook deze motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In de mate verzoeker in het verzoekschrift poneert dat hij door de Algerijnse geheime dienst constant vervolgd werd wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor duidelijk verklaarde dat hij geen problemen kende met de Algerijnse autoriteiten (gehoor, p. 7), zodat aan deze bewering geen geloof wordt gehecht.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde fotokopie van zijn rijbewijs zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit document niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers vluchtmotieven.

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad herhaalt dat het aan de asielzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel

van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas zoals hij het schetst in zijn geheel genomen niet plausibel is. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas.

Waar verzoeker aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, in casu vervolging en bedreiging door de Algerijnse geheime dienst en de terroristen waarna hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, herhaalt de Raad dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof kan worden gehecht en wordt voorts benadrukt dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.7. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is, en niet dienstig aangevoerd kan worden dat de toepasselijkheid van de regelgeving van de subsidiaire bescherming niet onderzocht, noch gemotiveerd zou zijn.

Voorts wijst de Raad erop dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er in de grote stadscentra van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat de situatie na de gebeurtenissen die zich in de eerste maanden van 2011 hebben afgespeeld intussen weer gekalmeerd is, de normaliteit is teruggekeerd en burgers actueel geen specifiek risico lopen. Verzoeker betwist deze motivering niet, noch toont hij aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS